

ROMEINEN

1:1-15

wat het betekent dat Paulus dienstknecht en apostel is, en wat het evangelie inhoudt over Christus als Zoon van David en Zoon van God

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/romeinen/1-1-15

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Paulus: dienstknecht en apostel	3 min	4
2	Gezag zonder te overheersen	3 min	5
3	Geroepen tot het apostelschap	2 min	7
4	Apostolisch gezag en de canon	3 min	8
5	De verschillende namen van het Evangelie	3 min	9
6	Eén Evangelie van Jezus en Paulus	3 min	11
7	Jezus en de wet van Mozes	2 min	12
8	De wet vervuld in Christus	3 min	14
9	Wet en Profeten bevestigen het geloof	2 min	15
10	Abraham gerechtvaardigd door geloof	3 min	16
11	Jezus als Zoon, Messias en Heere	4 min	18
12	Jezus als Heere erkennen en gehoorzamen	4 min	20
13	Jezus als Zoon van David en van God	3 min	22
14	De Messias als Davids Zoon en Heere	2 min	23

15	De opstanding bewijst Jezus' zoonschap	2 min	24
16	Psalm 2 vervuld in de opstanding	5 min	26
17	Het eeuwige zoonschap van Christus	2 min	28
18	Genade en apostelschap voor de heidenen	4 min	30
19	Paulus' roeping voor de heidenen	2 min	31
20	Iedere christen geroepen als heilige	3 min	32
21	Heilig betekent afgezonderd voor God	2 min	34
22	Genade en vrede in Paulus' groet	3 min	35
23	De persoonlijke proloog van Romeinen	3 min	36
24	Dankzegging en lof aan God	2 min	38
25	Dankbaarheid als fundamentele plicht	3 min	40
26	Dankbaar voor mensen en voor God	4 min	41
	Om verder te lezen		43

1

Paulus: dienstknecht en apostel

We gaan naar Romeinen 1. De vorige keer zijn we nauwelijks aan het hoofdstuk begonnen. We kwamen tot vers 1, waar Paulus zichzelf gewoon voorstelt, en je zou denken dat er weinig te zeggen valt over zo'n inleiding, behalve dat hij een paar dingen over zichzelf zei die om commentaar vroegen.

Let op dat hij geroepen was om apostel te zijn. Hij zei dat hij een dienstknecht van Jezus Christus was. Zo verwijst Paulus altijd naar zichzelf — eerst als dienstknecht, en pas daarna als apostel.

Nu, het woord apostel had veel gewicht in de vroege gemeente, en eerlijk gezegd zou het nog steeds veel gewicht hebben in de moderne gemeente als we mensen hadden die onomstotelijk apostelen waren van het soort dat Petrus en Jakobus en Johannes en Paulus waren. Dat wil zeggen: de mensen die de ware leiders waren van de gemeente van de eerste eeuw tijdens hun leven, en die tot op de dag van vandaag de leiders van de gemeente blijven, diezelfde mannen, omdat ze ons hun geschriften hebben nagelaten. Daarom bestuderen we hen. We bestuderen het Nieuwe Testament omdat het geschreven is door de apostelen, en de apostelen zijn degenen die Jezus Zelf gemachtigd en aangesteld heeft om namens Hem te spreken.

Ik ken vandaag de dag geen mensen die zo'n ambt of dat soort gezag bekleden. Ik verwacht ook niet zulke mensen te vinden, hoewel ik niet zeg dat ze niet bestaan — ik ken ze gewoon niet. En ik weet niet of we ze nodig hebben, want we hebben het apostolische getuigenis bewaard in de Schrift. Iedereen die vandaag apostel zou zijn, zou alleen maar hoeven te bevestigen wat de apostelen al gezegd hebben; en als hij het daarmee oneens was, zou hij een valse apostel zijn. Dus ik weet niet goed welke functie een nieuwe apostel zou hebben, hoewel zendelingen natuurlijk wel iets van de functies van een apostel hebben.

Maar Paulus en de apostelen van zijn tijd hadden een bijzonder gezag in de gemeente, hoewel hij voor het grootste deel niet autoritair was. Hij kon gemeenten tuchtigen wanneer ze uit de pas liepen, maar hij deed dat niet graag. Hij was geen bazig persoon.

We zien hem dit bijvoorbeeld zeggen in 2 Korinthe 1:24, wanneer hij spreekt over zijn gezag in de gemeente van Korinthe — waarvan hij de stichter was — en hij noemde zichzelf hun vader in het geloof. En toch zegt hij tegen hen in 2 Korinthe 1:24:

Niet dat wij heersen over uw geloof, maar wij zijn medearbeiders aan uw blijdschap, want u staat vast door het geloof.

2 KORINTHE 1:24

Dus Paulus had niet die neiging tot zelfverheerlijking, of die machtsroes, die soms gepaard gaat met posities van gezag. Hij zei: ik heb geen heerschappij over jullie. Jullie staan voor God door jullie eigen geloof. Dit is tussen jullie en God. Ik ben er alleen om te helpen. Ik ben er om jullie te ondersteunen. Ik ben er om jullie bij te staan. Ik ben een medewerker samen met jullie, gericht op jullie vreugde in het christelijke leven, maar ik heb geen heerschappij over jullie.

Nu, Paulus had zeker heerschappij kunnen uitoefenen als hij dat had gewild. Hij was gewoon niet dat type. Het is fijn wanneer iemand met gezag dat in verkeerde handen gevaarlijk zou kunnen zijn, ook echt betrouwbaar is.

2

Gezag zonder te overheersen

En in 1 Thessalonicenzen, wanneer hij schrijft aan de Thessalonicenzen, die ook zijn kinderen in het geloof waren — hij had ook die gemeente gesticht — herinnert hij hen er in 1 Thessalonicenzen 2 aan hoe hij en zijn medewerkers in de bediening zich gedragen hadden toen ze daar in die stad waren. Hij zei in vers 6 en 7 — dit is 1 Thessalonicenzen 2:6 en 7:

Wij zochten ook geen eer van mensen, niet van u, ook niet van anderen, hoewel wij, als apostelen van Christus, u tot last hadden kunnen zijn, maar wij zijn in uw midden vriendelijk geweest, zoals een voedster haar kinderen koestert.

1 THESSALONICENZEN 2:6-7

Dus hoewel Paulus een gezag had in de gemeente dat voor niemand onderdeed, vooral in de gemeenten onder de heidenen, omdat hij de voornaamste apostel voor de heidenen was, overheerste hij niet. Hij had geen heerschappij. Hij zei: we hadden eisen aan jullie kunnen stellen als apostelen — dat recht hebben we — maar dat hebben we gewoon nooit gedaan. We waren zachtmoediger. We zijn als een moeder die voor haar kinderen zorgt.

En zo was Paulus. Hij had een zeer indrukwekkende titel, maar hij probeerde mensen daar niet erg mee te imponeren. Voordat hij zichzelf apostel noemde, noemde hij zichzelf een slaaf. En dus, wanneer hij aan het begin van zijn brieven naar zichzelf verwijst, zegt hij eigenlijk bijna altijd dat hij een dienstknecht is. En een dienstknecht was een vrijwillige slaaf, want volgens de wet van Mozes kon iemand onvrijwillig tot slaaf gemaakt worden vanwege zijn schulden. Als hij een Hebreeuwse slaaf was, moest hem na zeven jaar dienst zijn vrijheid worden aangeboden, en dan hoefde hij nooit meer te dienen. Zeven jaar was alles, en dan was hij vrij.

Maar de wet voorzag voor deze slaaf in de mogelijkheid dat hij kon zeggen: ik wil eigenlijk niet vrij zijn, ik hou van mijn meester, ik hou van de familie waarbij ik ben, ik wil niet stoppen slaaf te zijn. Welnu, dan kon hij een slaaf voor het leven worden, en dat was vrijwillig. Hij hoefde het niet. En als hij een slaaf voor het leven wilde worden, werd hij een dienstknecht, en dan zette men een ring in zijn oor, en dat was het teken dat hij een vrijwillige slaaf was.

En Paulus sprak over zichzelf in die bewoordingen. Jezus had tegen de apostelen gezegd — Paulus was destijds natuurlijk niet bij hen in de bovenzaal, maar hij werd later erkend als iemand met dezelfde status als zij — in de bovenzaal, in Johannes 15, zei Jezus:

Ik noem u niet meer dienaren, want een dienaar weet niet wat zijn heer doet, maar Ik heb u vrienden genoemd, omdat Ik u alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, bekendgemaakt heb.

JOHANNES 15:15

Jezus noemt ons dus vrienden, geen slaven. Maar Hij vervolgde:

U bent Mijn vrienden, als u doet wat Ik u gebied.

JOHANNES 15:14

Het is dus dat soort vriendschap. Je bent niet Mijn slaaf, je bent Mijn vriend, maar je moet Mij gehoorzamen. En toch noemde Paulus zichzelf een slaaf, ook al werd hij als apostel niet zo genoemd — in elk geval niet door Christus. Hij is een slaaf uit eigen keuze. Jezus noemt mij een vriend, maar ik wil een slaaf zijn; ik ben een vrijwillige slaaf van Christus. Zo identificeerde hij zichzelf. Petrus deed dat ook, in zijn brieven. Maar let op: Paulus noemt zijn eigen apostelschap, maar pas nadat hij zijn slaafstatus heeft genoemd:

3

Geroepen tot het apostelschap

Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God,

ROMEINEN 1:1

Het is interessant dat hij niet zegt 'een dienstknecht én apostel', alsof hij het voorrecht om een gezaghebbend apostel te zijn op de een of andere manier intrinsiek bezat. Hij was er alleen maar toe geroepen. Dat was niet zijn eigen werk; het was niet zijn eigen innerlijke deugd die hem automatisch tot apostel maakte. Het is dat hij een slaaf was die toevallig door zijn meester was aangesteld tot een rol van geestelijk gezag over andere dienstknechten.

Hij beroept zich natuurlijk wel op zijn apostelschap, omdat het belangrijk is dat hij apostel is. Het is belangrijk, wanneer je een boek leest, om te weten of het geschreven is door een apostel of door een gewone christen. Als ik een boek schrijf, verwacht ik niet dat mensen het aanvaarden zoals ze het zouden aanvaarden als Paulus of Petrus of een andere apostel het geschreven had, want ik ben niet door Christus in de gemeente aangesteld met het gezag dat zij hadden. De reden dat wij de boeken hebben die we hebben in het Nieuwe Testament, in tegenstelling tot veel andere boeken die we niet

hebben en die erin opgenomen hadden kunnen worden, is dat de boeken die we hebben apostolisch zijn. Ze zijn óf geschreven door een apostel, óf in enkele gevallen door iemand die heel dicht bij een apostel stond en onder diens toezicht werkte, van wie de geschriften beschouwd werden als apostolisch goedgekeurd. Lukas bijvoorbeeld was geen apostel, maar hij was een onafscheidelijke metgezel van Paulus, die dat wel was. Er is geen manier waarop Lukas zijn materiaal had kunnen schrijven en publiceren zonder de goedkeuring van Paulus. Evenzo was Markus geen apostel, maar hij was een metgezel van Petrus. En volgens de vroege kerk kreeg Markus zijn informatie van Petrus. Sterker nog, hij was eigenlijk gewoon een vertaler van de preken van Petrus, en het materiaal van Markus heeft de steun van Petrus. Heel weinig boeken in ons Nieuwe Testament zijn niet door apostelen geschreven, maar ze zijn geschreven door metgezellen van apostelen, en ze staan in de Bijbel omdat ze beschouwd worden als apostolisch gezaghebbend.

4

Apostolisch gezag en de canon

Andere boeken die overwogen werden voor opname in de canon van het Nieuwe Testament, zoals De Herder van Hermas, of de Brief van Barnabas, of enkele andere vroegchristelijke geschriften die in het begin van de tweede eeuw in omloop waren, die de kerk respecteerde, met vrucht las en als opbouwend beschouwde — die hebben het niet gehaald tot het Nieuwe Testament, omdat ze niet apostolisch waren. Het zijn goede boeken. Het zou zijn alsof iemand zou voorstellen dat we Mere Christianity en The Pursuit of God — de werken van C.S. Lewis en A.W. Tozer — in onze Bijbel zouden opnemen. Nou, dat gaat toch niet. Het zijn geweldige boeken en iedereen zou ze moeten lezen, maar ze horen niet in de Bijbel thuis. Ze zijn niet geschreven door apostelen van Jezus Christus. Daarom kunnen we het Nieuwe Testament beschouwen als het Woord van God, de gezaghebbende Schrift voor ons, omdat het het apostolische getuigenis en het apostolische onderwijs bewaart.

En het is belangrijk dat Paulus zegt dat hij apostel is, of in elk geval dat mensen weten dat hij dat is. Ze zouden het misschien ook weten zonder dat hij het zegt, maar hij wil er zeker van zijn dat iedereen weet dat hij niet zomaar een vriendelijke brief schrijft van de ene christen aan de andere, zoals veel christenen elkaar waarschijnlijk

wel schreven. Dit komt van een apostel; dit moet ontvangen worden als een officiële boodschap van iemand die spreekt namens Christus. Want Jezus zei in Johannes 13:20:

Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als iemand hem ontvangt die Ik zal zenden, ontvangt hij Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem Die Mij gezonden heeft.

JOHANNES 13:20

Het woord apostolos betekent in het Grieks 'iemand die gezonden is'. Dus wie door Christus als apostel gezonden is — die ontvangen is hetzelfde als Jezus ontvangen. Dat kan ik niet van mezelf zeggen. God kan mij best gebruiken om tegen iemand te spreken, maar ik kan niet zeggen: als je aanvaardt wat ik zeg, aanvaard je wat Jezus zegt, want ik zou het fout kunnen hebben. Ik heb dat soort gezag niet. Geen enkele leraar heeft dat. Maar de apostelen wel. Dus wanneer Paulus zegt: 'ik ben geroepen tot apostel', dan is dat precies het moment waarop bij jou de alarmbellen zouden moeten afgaan — dit komt van iemand van wie Jezus zei: wie deze man ontvangt, ontvangt Mij. Het is precies alsof Jezus het zelf geschreven en verzonden had.

Dus hij zegt:

Ik ben afgezonderd tot het evangelie van God.

5

De verschillende namen van het Evangelie

We hebben erop gewezen dat het woord "afgezonderd" kan duiden op het feit dat hij vroeger een Farizeeër was geweest, wat "een afgezonderde" betekent. Hij was in zijn eerdere leven afgezonderd tot de wet. Nu is hij afgezonderd tot het Evangelie van God. En nadat hij het Evangelie van God genoemd heeft, is hij nu klaar met over zichzelf spreken en wil hij over het Evangelie spreken. Dit boek zal grotendeels over het Evangelie gaan. En hij voegt een aantal ondergeschikte uitspraken toe aan deze uitdrukking, het Evangelie van God. Trouwens, hetzelfde Evangelie wordt soms het Evangelie van Christus genoemd. Soms noemt Paulus het zelfs mijn Evangelie, op een aantal plaatsen. Maar er zijn niet meerdere evangeliën. Sommige mensen zeggen dat

er twee evangeliën zijn: één gepredikt door Jezus, één door Paulus. Zij geloven dat Jezus het Evangelie van het Koninkrijk van God predikte en dat Paulus het Evangelie van genade predikte. Voor het geval je je afvraagt wie dat zegt: die mensen worden dispensationalisten genoemd. Zij geloven dat Jezus, toen Hij hier was, het Evangelie van het Koninkrijk predikte, één boodschap, en dat als de Joden die hadden aangenomen, zouden de dingen heel anders gelopen zijn. Maar omdat ze het niet aannamen, trok Hij het Koninkrijk van God terug. Hij stelde het uit tot het duizendjarig rijk. En intussen is er via Paulus een ander evangelie in de geschiedenis ingevoegd, het Evangelie van genade genoemd, en leven wij, zeggen zij, in een bedeling waarin we het Evangelie van genade zouden moeten prediken zoals Paulus deed, in plaats van het Evangelie van het Koninkrijk zoals Jezus deed.

Maar voor het geval iemand in verwarring is geraakt door zoiets te horen, wil ik je aandacht vestigen op Handelingen 20. In Handelingen 20, de verzen 24 en 25, spreekt Paulus tot de oudsten van de gemeente van Efeze, zijn eigen bekeerlingen en de leiders die hij had achtergelaten om de gemeente te leiden. Hij is op doorreis en heeft een kort onderhoud met hen. Nadat hem verteld is over een aantal slechte dingen die de profeten hadden gezegd dat hem te wachten stonden wanneer hij naar Jeruzalem zou gaan, zegt hij:

Maar ik maak mij nergens zorgen over, en ook acht ik mijn leven niet kostbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, evenals de bediening die ik van de Heere Jezus ontvangen heb om te getuigen van het Evangelie van Gods genade.

HANDELINGEN 20:24

Dit is ongetwijfeld waar het idee vandaan komt dat Paulus een evangelie predikte dat het Evangelie van genade heette. Dit is het enige vers in de Bijbel waarin de uitdrukking "het Evangelie van de genade van God" voorkomt. Dit komt het dichtst in de buurt van het Evangelie van genade dat je waar dan ook in de Bijbel tegenkomt. Dit is de uitspraak. Maar kijk eens naar het volgende vers, vers 25:

En nu, zie, ik weet dat u allen, bij wie ik rondgegaan ben en het Koninkrijk van God gepredikt heb, mijn gezicht niet meer zult zien.

HANDELINGEN 20:25

6

Eén Evangelie van Jezus en Paulus

Nou, kies dan eens, Paulus. Predik je het Evangelie van het Koninkrijk? Predik je het Evangelie van genade? Welnu, Paulus hoefde niet te kiezen. Wat hem betreft is er maar één Evangelie. Je kunt het het Evangelie van God noemen. Je kunt het het Evangelie van Christus noemen, het Evangelie van het Koninkrijk, het Evangelie van de genade van God, mijn Evangelie. Het maakt niet uit. Het woord Evangelie betekent goede tijding, de aankondiging van goed nieuws waar mensen blij mee zouden moeten zijn. En het komt van God. Het gaat over Jezus. Het gaat over het Koninkrijk. Het gaat over Gods genade. Al deze dingen maken deel uit van het Evangelie dat Paulus predikte en dat Jezus predikte.

Nogmaals wil ik zeggen, zoals ik al eerder heb gezegd, dat veel mensen proberen een scherpe tweedeling te maken tussen de leer van Christus en die van Paulus, alsof Paulus iets in het Evangelie heeft veranderd of vernieuwd dat afwijkt van wat Jezus predikte. Ik heb hier zelf onderzoek naar gedaan. Ik kan geen greintje verschil vinden tussen wat Jezus predikte en wat Paulus deed. Elke belangrijke leerstelling die Jezus predikt, vind je terug bij Paulus. Elke belangrijke leerstelling die Paulus predikt, vind je terug bij Jezus. Ik heb ooit een lijst gemaakt van zo'n twintig belangrijke leerstellingen, belangrijke accenten, en waar Jezus ze onderwees en waar Paulus ze

onderwees. Sommige mensen proberen je de indruk te geven dat zij iets zien wat Paulus in een bijna ketterse categorie plaatst. Maar zulke argumenten hebben helemaal geen grond.

Het evangelie is de boodschap die christenen voor de wereld hebben. En vers 2 begint, in de Engelse vertaling, met het woord "which" — dat betekent "dat" of "welke" — dus: het Evangelie, dat... Wat hij in de volgende verzen zegt, gaat over het Evangelie. Hij zegt:

dat Hij tevoren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften,

ROMEINEN 1:2

Het eerste wat hij over het Evangelie zegt, is dat het geen nieuwigheid is. Het was aangekondigd. Het is niet iets dat zomaar uit de lucht kwam vallen, dat je nu alleen maar wordt verondersteld te aanvaarden, ook al is het compleet in strijd met alles wat je had mogen verwachten. Nee, dit is precies wat God altijd al gezegd heeft in de Wet en de Profeten, die al eeuwenlang bestaan. En veel mensen, vooral Joden, vonden dat Paulus in strijd was met wat zij verstonden onder het Mozaïsche verbond. Maar de Wet en de Profeten zijn het Mozaïsche verbond. En hij zegt dat het Evangelie dat hij predikt, beloofd was. Het was niet erg uitgewerkt. Het was niet uitgelegd. Het was niet volledig verwezenlijkt. Maar het was beloofd in de profeten van de heilige Schriften.

7

Jezus en de wet van Mozes

Dit is nu heel belangrijk. Jezus verwachtte in de Bergrede al dat sommige van Zijn onderwijs door de Joden opgevat zou kunnen worden als in strijd met Mozes en het Oude Testament, omdat Jezus melaatsen aanraakte, dode lichamen aanraakte, at met de verkeerde soort mensen, en dingen deed op de sabbat waarvan de Joden vonden

dat het niet mocht. Het leek voor kritische waarnemers in de Joodse gemeenschap alsof Jezus op de een of andere manier de wet van Mozes ondermijnde. Daarom zeiden ze, toen ze de vrouw die op overspel was betrapt bij Jezus brachten:

In de wet nu heeft Mozes ons geboden zulke vrouwen te stenigen; U dan, wat zegt U?

JOHANNES 8:5

Ze probeerden Hem zover te krijgen dat Hij zich zou vastleggen op iets anders dan wat Mozes gezegd had. Ze wisten dat Jezus niet het type was dat stenen gooide naar prostituees en zondaars. Hij at regelmatig met hen. Hij was een vriend van zondaars. Dus waren ze er vrij zeker van dat Hij niet zou zeggen dat ze gestenigd moest worden, omdat dat niet was hoe Hij tegenover mensen zoals zij stond.

Maar als Hij iets anders zou zeggen, konden ze zeggen dat Hij Mozes ondermijnde. Precies wat we dachten. Mozes zei dat ze gestenigd moest worden, en Hij zegt van niet. Jezus antwoordde briljant, zonder toe te geven en zonder Zichzelf in de problemen te brengen.

En toen zij Hem dit bleven vragen, richtte Hij Zich op en zei tegen hen: Wie van u zonder zonde is, laat die als eerste de steen op haar werpen.

JOHANNES 8:7

— in wezen hield Hij daarmee Mozes in ere. Oké, stenig haar, maar degene die de eerste steen gooit, kan maar beter niet net zo schuldig zijn als zij. Dus werd ze uiteindelijk niet gestenigd. Jezus is briljant, maar het punt hier is dat die hele ontmoeting bedoeld was om te onderstrepen, of te laten zien, dat Jezus in strijd zou zijn met de wet.

Wat Jezus in de Bergrede werkelijk zei, wetend dat mensen zulke dingen over Hem zouden kunnen denken, was:

Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten af te schaffen; Ik ben niet gekomen om die af te schaffen, maar te vervullen.

MATTHEÛS 5:17

8

De wet vervuld in Christus

Wat is nu het verschil tussen ze vernietigen en ze vervullen? Sommige mensen maken de fout te zeggen dat Jezus bedoelt: Ik ben niet gekomen om ze te vernietigen, maar om ze te behouden zoals ze zijn. En daarom nemen ze Jezus' uitspraak, Ik ben niet gekomen om de wet te vernietigen, en zeggen ze dat we onder de wet horen te staan. We moeten dan, zo redeneren zij, de sabbat houden, we moeten de spijswetten houden, we moeten deze dingen doen, omdat Jezus niet gekomen is om de wet te vernietigen. Welnu, Hij zei niet: Ik ben gekomen om haar te behouden. Hij zei: Ik ben gekomen om haar te vervullen. En wat betekent dat? Nou, het verandert zeker het een en ander, en we moeten het zo begrijpen dat de wet de belofte was, en dat wat Jezus bracht de vervulling was van die belofte, het waarmaken van die belofte. Dat is wat Paulus zei: het evangelie dat ik predik, was beloofd in het Oude Testament.

Het is zoals wanneer een kind geboren wordt. Een kind is de belofte van ooit een volwassene. Dat is wat je verwacht wanneer je een baby krijgt. Je zegt: oké, dit is een klein kind; we verwachten dat we op een dag een volwassen kind zullen hebben. Het bestaan van een menselijk kind voorspelt op een dag een volwassen mens. Het kind hoort op te groeien en volwassen te worden. Helaas bereiken sommigen dat stadium niet, maar als dat niet gebeurt, is dat een afwijking. Het loutere bestaan van een kind is de belofte van een uiteindelijke volwassene. Welnu, wanneer dat kind volwassen wordt, is dat kind dan vernietigd? Nee, het kind leeft nog steeds. Hij is geen kind meer. Hij is vervuld. Hij is niet gedood. Hij is niet vernietigd of tenietgedaan. Hij is gebracht tot de volheid van wat hij altijd al had moeten zijn, van wat hij had moeten worden. En zo is het met de wet. De wet was als een kindertijd.

Paulus gebruikt die illustratie in Galaten. Hij zegt dat we kinderen waren onder de wet, maar toen de tijd kwam die door de Vader was vastgesteld, ontvingen we de status van volwassene, waarmee hij bedoelt: toen we tot Christus kwamen. Er is een onvolwassenheid in de wettische aard van de wet, maar het is een onvolwassenheid die voorspelde, of vooruitliep op, wat Paulus en Jezus predikten.

En dus zegt Paulus als het ware: als je denkt dat ik een vijand van de wet ben, moet je weten dat dat niet zo is. En inderdaad, veel dingen die Paulus zei, zelfs later in Romeinen, gaven sommige mensen de indruk dat hij misschien wel tegen de wet was. Hij moest zelfs de retorische vraag beantwoorden: is de wet dan zonde? Hij zei: volstrekt niet. Maar waarom zou iemand dat zelfs maar suggereren? Omdat sommige dingen die hij zei zo verkeerd begrepen konden worden. Dus begint hij meteen aan het begin en zegt: wat ik predik is niet nieuw, het is niet tegen de wet, het was beloofd in de profeten. Ik wil dat jullie meteen vanaf het begin weten dat het evangelie niet honderd procent nieuw is, het is slechts een nieuwe ontwikkeling van iets waar God al mee bezig was sinds de dagen van de Wet en de Profeten. Het is de vervulling daarvan.

9

Wet en Profeten bevestigen het geloof

Nu zul je zien dat zowel de Wet als de Profeten later in Romeinen genoemd worden als staande achter het evangelie. Hij zegt namelijk in Romeinen 1:17, en daarmee doelt hij hier ook op het evangelie:

Want de gerechtigheid van God wordt daarin geopenbaard uit geloof tot geloof, zoals geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.

ROMEINEN 1:17

De aanhaling komt uit Habakuk 2:4, de profeten. Waar heeft hij het over? Hij heeft het erover hoe in het evangelie de rechtvaardiging door geloof geopenbaard wordt, precies zoals er in Habakuk stond. Dus hij heeft net aangetoond dat zijn evangelie voorspeld is in de profeten.

Later, aan het einde van hoofdstuk 3, in vers 31, het laatste vers van hoofdstuk 3 van Romeinen, zegt Paulus:

Doen wij dan door het geloof de wet teniet? Volstrekt niet, maar wij bevestigen de wet.

ROMEINEN 3:31

En daarmee bedoelt hij: hebben we, door rechtvaardiging door geloof te prediken, de wet betekenisloos of waardeloos gemaakt, hebben we haar tenietgedaan? Hij zegt:

Integendeel, zeker niet — wij bevestigen de wet.

Nogmaals, mensen denken vaak ten onrechte dat Paulus, net als Jezus, zei dat we de wet moeten houden. Paulus zei dat we de wet niet tenietdoen, dat we de wet bevestigen. Sabbatariërs redeneren dan: dus zouden we de sabbat op zaterdag moeten houden en al die andere Joodse dingen moeten doen. Zevendedags Adventisten en andere sabbatariërs gebruiken dit voortdurend. Paulus zei dat we de wet niet tenietdoen, dat we haar bevestigen. Dat betekent, denken zij, dat we de wet moeten houden. Maar nee, dat is niet wat hij bedoelt. De hoofdstukindeling is kunstmatig; Paulus heeft die er niet in aangebracht. De volgende regel, nadat hij zegt dat we de wet bevestigen, geeft hij een voorbeeld uit de wet, dat wil zeggen uit de Thora. De wet, of de Thora, is voor de Jood de eerste vijf boeken van de Bijbel, met inbegrip van Genesis. En uit die Thora haalt hij iets aan. Hij zegt:

10

Abraham gerechtvaardigd door geloof

Wat zullen wij dan zeggen dat Abraham, onze vader, wat het vlees betreft verkregen heeft?

ROMEINEN 4:1

En dan citeert hij vers 3:

Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem tot gerechtigheid gerekend.

ROMEINEN 4:3

Welke Schrift? Genesis 15:6. Waar staat dat? Dat staat in de wet. Dat staat in de Thora.

En hij geloofde in de HEERE, en Die rekende hem dat tot gerechtigheid.

GENESIS 15:6

Met andere woorden, hij werd gerechtvaardigd, of als rechtvaardig gerekend, door te geloven, door geloof.

Paulus heeft dus uit de wet vastgesteld, en eerder, in hoofdstuk 1 vers 17, uit de profeten, dat rechtvaardiging door geloof niet iets is wat Paulus zelf verzon. De wet zei het al over Abraham. Dus wanneer Paulus zegt dat we de wet bevestigen, bedoelt hij: wanneer we rechtvaardiging door geloof prediken, zeggen we hetzelfde als wat de wet zei toen ze dit over Abraham zei, is het niet? We bevestigen dat de wet waar is — niet dat de hele wetscode nog steeds moet worden nageleefd, maar dat we iets zeggen dat vastgesteld kan worden vanuit diezelfde geschriften die we de Thora noemen, de wet. Paulus is hier heel nadrukkelijk over. Vanzelfsprekend zul je dat ook zien in hoofdstuk 3, vers 21, want daar zegt Paulus:

Maar nu is zonder de wet gerechtigheid van God geopenbaard, waarvan door de Wet en de Profeten is getuigd:

ROMEINEN 3:21

dat wil zeggen, het vermogen om rechtvaardig te zijn zonder de Joodse wet te houden —

Opnieuw zegt hij dat deze rechtvaardiging door geloof is, niet door het houden van de wet van Mozes. Die rechtvaardiging, die gerechtigheid, wordt opnieuw getuigd in de Wet en de Profeten. Paulus is dus heel nadrukkelijk. Wat hij predikt, sluit rechtstreeks aan op de Wet en de Profeten, als de vervulling, als het houden van een belofte.

Er staat in Romeinen 1, vers 2:

dat Hij tevoren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften,

ROMEINEN 1:2

het Oude Testament. Dus in Romeinen 1, nadat hij aan het einde van vers 1 het evangelie heeft genoemd, doet hij er een aantal uitspraken over. De eerste staat in vers 2, namelijk dat het evangelie dat hij predikt geen vernieuwing is, geen nieuwigheid; het is dat wat elke Jood die wist wat de wet en de profeten zeiden, had kunnen opmerken, maar heel weinigen deden dat. Het tweede wat hij over het evangelie zegt, heeft te maken met de inhoud ervan. Vers 3 gaat ook verder over het evangelie. Hij zegt:

ten aanzien van Zijn Zoon, Die wat het vlees betreft geboren is uit het geslacht van David.

ROMEINEN 1:3

11

Jezus als Zoon, Messias en Heere

Het evangelie is een boodschap over Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heere.

Al deze woorden zijn belangrijk. Gods Zoon, Gods Zoon Jezus, Gods Zoon Jezus Christus, Gods Zoon Jezus Christus onze Heere — dit alles is essentieel voor het evangelie. Om te geloven dat Jezus de Zoon van God is, dat Hij niet zomaar een mens is, dat Hij uit de hemel kwam. Om te geloven dat het deze man Jezus is, een historisch persoon, niet iemand anders, niet een of andere Christus-essentie of aeon waar de gnostici later over zouden spreken, of waar New Age-mensen het over zouden hebben, het Christusbewustzijn in ons allemaal. Nee, dit is een historisch persoon, Jezus. Hij is de Christus.

Wat betekent Christus? Het woord Christus is Grieks voor Messias. Messias komt van het Hebreeuwse woord Mashiach, en Christus komt van de Griekse vertaling daarvan, Christos. Beide woorden, Messias en Christus, betekenen de Gezalfde, en het verwijst

specifiek naar de verwachte koning. Joodse koningen werden bij hun aantreden met olie gezalfd; Hij was de Gezalfde, gezalfd om koning en priester te zijn. Priesters werden bij hun aantreden ook gezalfd. De Messias zou de Gezalfde zijn — vooral Zijn koninklijke rol wordt benadrukt. Zijn priesterlijke rol is enigszins ondergeschikt, maar die is wel aanwezig in de openbaring van het Oude Testament. In het Oude Testament wordt er niet veel gezegd over Zijn priesterschap, behalve in Psalm 110, vers 4:

U bent Priester voor eeuwig, naar de ordening van Melchizedek.

PSALMEN 110:4

Geen verklaring daarvoor. Maar er zijn veel plaatsen in het Oude Testament die spreken over de Messias als koning, de gezalfde koning.

En wanneer je 'Christus' zegt, denken we er soms gewoon aan alsof het Jezus' achternaam was of zoiets, Jezus Christus. Maar in werkelijkheid, in de eerste eeuw, toen men zei dat Jezus de Christus was, was dat natuurlijk een titel, en die titel is vol informatie uit het Oude Testament. Achter het woord Christus, of Messias, zit een heel begrippenkader. Deze persoon is niet zomaar een verbazingwekkende man die op een dag toevallig opdook. Dit is iemand die voorspeld was, en er werd al veel over Hem gezegd voordat Hij ooit geboren werd. Zijn komst is de vervulling van de droom en het visioen dat God aan heel Israël gaf, van een komende koning die hun behoud zou brengen. Dat is wat het woord Christus betekent. Dat is wat Messias betekent.

In plaats van er dus gewoon aan te denken als een titel, als Jezus' achternaam of zoiets, moeten we beseffen dat wanneer Paulus of iemand anders zei dat Jezus de Christus is, die uitspraak doordrenkt is van betekenis uit de messiaanse hoop van het Oude Testament. Hij is de vervulling van de hoop van Israël en de heidenen. En dus is dit ons Evangelie: dat Jezus de Zoon van God is. Het is de mens Jezus, geboren in Bethleem, de historische persoon uit Nazareth. Hij is de Messias en Hij is onze Heere. En met 'Heere' bedoelen we natuurlijk — dit is een uitvloeisel van het woord Messias — want de Messias is een koning, en een koning en een heer lijken op elkaar in hun rol. Een koning is uiteraard de heerser van een land met onderdanen, en dus zijn wij Zijn onderdanen in Zijn koninkrijk.

12

Jezus als Heere erkennen en gehoorzamen

Maar een heer verwijst gewoonlijk naar het hoofd van een huishouden dat slaven heeft. Dus als je een heer hebt, ben je als een slaaf. Denk eraan, Paulus zei in 1 Korinthe 6:

Of weet u niet dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is en Die u van God hebt ontvangen, en dat u niet van uzelf bent? U bent immers duur gekocht. Verheerlijk daarom God in uw lichaam en in uw geest, die van God zijn.

1 KORINTHE 6:19-20

Dat is een slavenbeeld. Ik ben gekocht om de slaaf van Christus te zijn. Nu noemt Christus mij niet Zijn dienaar. Hij noemt mij Zijn vriend, maar ik ben werkelijk Zijn slaaf. Ik ben gekocht. Ik ben eigendom. Ik behoor Hem toe. En Jezus zegt inderdaad, in Lukas 6:46:

Waarom noemt u Mij: Heere, Heere, en doet niet wat Ik zeg?

LUKAS 6:46

Het slaat nergens op om iemand Heere te noemen en je niet als een slaaf te gedragen, want dat ben je als je een Heere hebt.

Dus, terzijde, de verkondiging dat Jezus Heere is, is de centrale verkondiging van de vroege kerk. Ze hadden niet, meteen vanaf het begin, een heel uitgewerkte geloofsbelijdenis. Uiteindelijk bracht de Apostolische Geloofsbelijdenis verschillende christelijke leerstukken samen, al was die niet zo uitgebreid als sommige latere belijdenissen. Maar de allervroegste christelijke belijdenis was simpelweg: 'Jezus is Heere,' of 'Jezus is Koning.' Jezus is Messias betekent Koning. En dus zei Paulus dat dit de boodschap van het Evangelie is. Het gaat over Jezus. Merk op dat het niet over mij gaat. Ik kom er alleen in via het woord 'onze' — onze Heere. Ik ben een van degenen van wie Hij de Heere is. Maar het Evangelie is geen verhaal over mij. Het gaat niet over

wat God mij heeft gegeven. Het gaat niet over wat er met mij gebeurt nadat ik sterf. Niet dat die dingen geen deel uitmaken van het verhaal — dat doen ze wel — maar het Evangelie is een boodschap. Het verkondigt Jezus. Het verkondigt niet de hemel.

Je zult bijvoorbeeld nooit zien dat Jezus of de apostelen het idee om na je dood naar de hemel te gaan tot het centrale beeld van hun evangelieverkondiging maken. Het ontbreekt niet in hun denken, maar daar gaat het gewoon niet om. Ze proberen Jezus niet aan te prijzen met: 'Dit is goed voor jullie, mensen, kom binnen en haal een mooie deal.' Het gaat er eerder om dat er nu een Koning is, een andere Koning, één Jezus, en dat God iedereen overal gebiedt de knie voor Hem te buigen en zich aan Hem te onderwerpen, en dat je dan behouden kunt worden. Paulus zei in Romeinen 10, vers 9:

Als u met uw mond de Heere Jezus belijdt en met uw hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult u zalig worden.

ROMEINEN 10:9

Het gaat om het belijden van Christus als Heere. Doordat ik een Heere heb, heb ik een Zaligmaker. Hij is de enige Zaligmaker die ook toevallig een Heere is. En je hebt geen Zaligmaker als je geen Heere hebt, want als je geen Heere hebt, heb je Jezus niet. Je kunt Jezus niet hebben zonder een Heere te hebben, want Hij is een Heere. Dus als je Jezus niet hebt, ben je niet behouden. Je krijgt dus op hetzelfde moment een Heere en een Zaligmaker. Wanneer je Christus belijdt als Heere en je onderwerpt aan die werkelijkheid, ben je nu in Zijn koninkrijk. Je bent nu in Zijn gezin. Je bent nu wedergeboren. Je bent nu behouden. En dat is het Evangelie. Het Evangelie is de boodschap die Jezus naar voren brengt: Hij is Jezus Christus, Hij is onze Heere.

13

Jezus als Zoon van David en van God

Maar er is nog meer te zeggen over Jezus. We hebben het hier nergens anders over dan over Jezus, die

ten aanzien van Zijn Zoon, Die wat het vlees betreft geboren is uit het geslacht van David. Wat de Geest van heiliging betreft, is met kracht bewezen dat Hij de Zoon van God is, door Zijn opstanding uit de doden, namelijk Jezus Christus, onze Heere.

ROMEINEN 1:3-4

Nu zijn er twee aspecten van Jezus waar we ons volgens Paulus heel goed bewust van moeten zijn. Het ene is dat Hij naar het vlees uit het nageslacht van David is. Waarom zou dat ertoe doen? Dat is Zijn legitimatie om de Messias te zijn. Nu zijn er veel mensen die naar het vlees uit David geboren zijn. Hij had veel vrouwen en veel kinderen en kleinkinderen en achterkleinkinderen. Maar de Messias moest in het bijzonder een zoon van David zijn. De meeste mensen waren dat niet, en Jezus wel. Het is dus belangrijk om te benadrukken dat wanneer ik zeg dat Hij de Messias is, je moet beseffen dat Zijn menselijke afstamming via David liep. Dat maakt Hem daarvoor gekwalificeerd — of in ieder geval, het is misschien geen voldoende voorwaarde voor Zijn Messiaanschap, maar het is wel een noodzakelijke voorwaarde, en Hij voldoet aan die noodzakelijke voorwaarde.

Het benadrukt ook het feit dat Hij een echt mens was, want de volgende regel is dat Hij de Zoon van God is — en dat zou je kunnen opvatten alsof Hij een soort goddelijk wezen was, niet volledig menselijk: een van de goden van Rome, of een van de goden uit het Griekse pantheon, die kinderen kregen die niet helemaal menselijk waren. De zonen van Zeus waren niet helemaal menselijk, weet je. En toch heeft de Zoon van God die wij verkondigen een goddelijke oorsprong, omdat Hij de Zoon van God is, maar Hij heeft ook een menselijke oorsprong. Dit idee dat de Messias twee aspecten aan Zijn oorsprong heeft, bracht veel mensen in verwarring. Sommige Joden dachten dat de Messias uitsluitend een mens zou zijn, afstammend van David en niets meer — gewoon een grote held die God zou sturen, een tweede David om Zijn volk Israël te bevrijden

van hun onderdrukkers. Andere Joden hadden meer een mystiek idee van de Messias, als een soort goddelijk wezen dat als het ware uit de hemel neerdaalt, zonder werkelijke band met de familielijn. En de waarheid is dat Hij beide is, want Hij is mens én goddelijk. En dat is wat Paulus zegt: Hij heeft beide kanten. Dat de Joden dit soms niet helemaal begrepen, blijkt wel.

14

De Messias als Davids Zoon en Heere

Jezus zei tegen de Farizeeën, in de laatste week van Zijn leven op aarde:

Wat denkt u over de Christus? Wiens Zoon is Hij? Zij zeiden tegen Hem: Davids Zoon.

MATTHEÛS 22:42

Weet je dat nog? En zij zeiden:

Hij is de zoon van David.

Dat was orthodox, en het is ook waar: Hij is Davids zoon. Maar Jezus liet hem daar niet zomaar mee weggkomen. Hij daagde hem uit. Hij zei:

Hij zei tegen hen: Hoe kan David Hem dan, in de Geest, zijn Heere noemen, als hij zegt: De Heere heeft gezegd tegen Mijn Heere: Zit aan Mijn rechter hand, totdat Ik Uw vijanden neergelegd heb als een voetbank voor Uw voeten?

MATTHEÛS 22:43-44

Elke Jood wist dat wanneer David 'mijn Heere' zei, hij het over de Messias had. Yahweh was God, en Yahweh sprak tot Davids Heere, de Messias, en zei:

Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor Uw voeten.

PSALMEN 110:1

Jezus zei dus: als David de Messias zijn Heere noemde, waarom zeg je dan dat Hij Davids zoon is? Een heer staat boven iemand. Een zoon staat onder zijn vader. Hoe kan Hij Davids zoon zijn als Hij Davids Heere is?

Het citaat komt uit Psalm 110, vers 1. En natuurlijk klinkt het alsof Jezus ontkende dat de Messias de Zoon van David zou zijn, maar dat ontkende Hij niet. Hij zegt eenvoudig: je hebt maar het halve verhaal. Ja, natuurlijk is de Messias Davids zoon. Maar er is een helft die je volledig mist. Je moet beseffen dat David de Messias zijn Heere noemde. En daarom is er nog iets in de identiteit van de Messias dat geen deel uitmaakt van jouw begrip, maar dat wel zou moeten.

ten aanzien van Zijn Zoon, Die wat het vlees betreft geboren is uit het geslacht van David. Wat de Geest van heiliging betreft, is met kracht bewezen dat Hij de Zoon van God is, door Zijn opstanding uit de doden, namelijk Jezus Christus, onze Heere.

ROMEINEN 1:3-4

15

De opstanding bewijst Jezus' zoonschap

Dit betekent dat de Heilige Geest Jezus verklaarde tot Zoon van God door Hem uit de doden op te wekken; de opstanding is dus het bewijs van Christus' bijzondere zoonschap. Nu weten we dat Jezus op unieke wijze de Zoon van God was, maar wij zijn allemaal kinderen van God door Hem, in Hem. Er staat in Johannes 1:12:

Maar allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven;

JOHANNES 1:12

Zoon van God is dus geen term die in de Schrift alleen voor Jezus wordt gebruikt. Hij wordt ook gebruikt voor godvrezende mensen. Maar het zoonschap van Jezus is uniek. En wanneer we zeggen dat Jezus de Zoon van God is, bedoelen we dat niet op

dezelfde manier als wanneer we zeggen: ik ben een zoon van God, jij bent een zoon van God; we bedoelen dat Hij een unieke Zoon van God is. Hij werd daartoe verklaard door de opstanding uit de doden. Dat was een unieke daad.

Nu zijn er sommige mensen die zijn opgestaan uit de dood, door Gods kracht en door het werk van Jezus. Jezus wekte ook andere mensen op uit de dood, zoals Lazarus. Maar Jezus wekte Zichzelf op uit de dood. Niemand anders heeft dat ooit gedaan. Jezus zei:

Jezus antwoordde en zei tegen hen: Breek deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem laten herrijzen.

JOHANNES 2:19

Hij heeft het daar over Zijn lichaam. Hoe kan iemand zichzelf opwekken uit de dood? Ze zijn dood. Hoe kunnen ze dan iets doen? Wel, alleen Jezus kon dat, en Hij heeft het gedaan. En de Heilige Geest heeft het gedaan. De Bijbel schrijft de opstanding van Jezus op sommige plaatsen toe aan de Vader, op andere plaatsen aan de Heilige Geest, en op weer andere plaatsen aan Hemzelf. Alle drie hebben Jezus opgewekt. Maar het punt is dit: de Heilige Geest getuigde ervan dat Jezus de Zoon van God is, door Hem op te wekken uit de dood. En van de opstanding van Jezus uit de dood wordt in de Schrift gezegd dat die het bewijs is van Zijn zoonschap.

16

Psalm 2 vervuld in de opstanding

Als je naar Handelingen 13 kijkt: Paulus gaat hier Psalm 2:7 citeren. Maar we hoeven niet naar Psalm 2:7 te bladeren, want hij citeert het zelf. In Handelingen 13, vers 33, preekt Paulus in de synagoge van Pisidisch Antiochië, en dit is een deel van zijn boodschap aan de Joden daar. Hij zei dat God dit voor ons vervuld heeft. Laat me het vorige vers voorlezen:

En wij verkondigen u de belofte die aan de vaders gedaan is, namelijk dat God die vervuld heeft aan ons, hun kinderen, door Jezus te verwekken,

HANDELINGEN 13:32

In de Engelse vertaling staat hier letterlijk 'blijde tijding' -- wat is daar nog een ander woord voor? Evangelie. Goed nieuws. Ik verkondig jullie dus het evangelie. Wat is het evangelie? Ik verkondig jullie de blijde boodschap: die belofte die aan de vaders gedaan is, heeft God vervuld.

Let nu op het volgende: Paulus zei dat Jezus de vervulling is van de beloften die God aan Israël gedaan heeft. Ik zeg dat omdat er veel mensen zijn die zeggen dat Jezus dat niet is, ook al zijn ze christen. Zij zeggen dat de werkelijke vervulling van de beloften aan Israël nog in de toekomst ligt, in eschatologische gebeurtenissen: het herstel van Israël in het land, de uitstorting van Zijn Geest over Israël in de laatste dagen. Zij zeggen dat dát de vervulling van de beloften is. Paulus zei: nee, Jezus is de vervulling van de beloften. Het Nieuwe Testament leert dat God de beloften die Hij aan Israël gedaan heeft, vervuld heeft. En wanneer mensen zeggen dat Hij dat niet gedaan heeft, en dat er iets anders is dat ze nog moet vervullen, dan geloof ik niet dat zij prediken en onderwijzen zoals Paulus dat deed.

Paulus zei:

En wij verkondigen u de belofte die aan de vaderen gedaan is, namelijk dat God die vervuld heeft aan ons, hun kinderen, door Jezus te verwekken, zoals ook in de tweede psalm geschreven staat: U bent Mijn Zoon, heden heb Ik U verwekt.

HANDELINGEN 13:32-33

Natuurlijk doelt hij op de opstanding. Hij heeft Jezus opgewekt, zoals geschreven staat in de tweede Psalm:

Ik zal het besluit bekendmaken: De HEERE heeft tegen Mij gezegd: U bent Mijn Zoon, Ík heb U heden verwekt.

PSALMEN 2:7

Die laatste twee regels komen uit de tweede Psalm, Psalm 2:7:

Jij bent Mijn Zoon, vandaag heb Ik je verwekt.

Veel mensen denken ten onrechte dat dit gaat over Jezus die in de eeuwigheid vóór de schepping werd verwekt als onderdeel van de Godheid, maar Paulus zegt eigenlijk van niet -- het gaat over de opstanding van Jezus. God heeft Hem opgewekt uit de dood, zoals hier in de psalm geschreven staat. Met andere woorden, deze psalm bevestigt wat Paulus zei over Jezus die is opgewekt uit de dood. God zei:

Jij bent mijn zoon, vandaag heb ik je verwekt.

Met de opstanding van Christus uit de dood begint voor Hem een bepaalde status van zoonschap. Hij had daarvoor ook al een status van zoonschap, maar een andere status. Hij is de erfgenaam van de nieuwe schepping vanaf het moment van Zijn opstanding. Daarvoor was Hij de Zoon van God in de zin dat Zijn menselijk bestaan tot stand was gekomen doordat God Zijn moeder had bevrucht, in plaats van dat een man dat deed. En daarom was Hij niet de zoon van Jozef, wat Hij wel geweest zou zijn als Jozef Maria bevrucht had. Hij is de Zoon van God. Maar dat zei iets over Zijn aardse bestaan als Zoon van God. Maar in Zijn opstanding wordt Hij verklaard tot de goddelijke Zoon, de erfgenaam van alle dingen. En door de opstanding wordt Hij verklaard de Zoon van

God te zijn. En zo wordt Hij, verder in het Nieuwe Testament, twee keer -- eenmaal door Paulus en eenmaal door Jezus Zelf -- de eerstgeborene uit de doden genoemd. Niet alleen de eerste die is opgewekt uit de dood, maar de eerstgeborene uit de doden. De Zoon.

Hij wordt de eerstgeborene uit de doden genoemd in Kolossenzen 1:18. En Hij noemt Zichzelf -- ik geloof dat het in Openbaring 1:5 is -- de eerstverwekte uit de doden, wat verwijst naar Zijn verwekking in de opstanding, in de zin die Psalm 2 bedoelde toen er stond:

Jij bent mijn zoon, vandaag heb ik je verwekt.

Paulus maakt in Handelingen 13 heel duidelijk dat Psalm 2 over geen andere gebeurtenis gaat dan de opstanding. En dat zouden we sowieso zo moeten begrijpen, want wanneer mensen Psalm 2:7 gebruiken om te spreken over een geboorte in de eeuwigheid vóór de schepping, een verwekking van Jezus door God, dan kijken ze niet naar de bewoording van de tekst. Er staat niet: in de eeuwigheid heb Ik U verwekt. Er staat:

Ik zal het besluit bekendmaken: De HEERE heeft tegen Mij gezegd: U bent Mijn Zoon, Ík heb U heden verwekt.

PSALMEN 2:7

17

Het eeuwige zoonschap van Christus

De orthodoxe christelijke theologie houdt niet in dat Jezus ooit, miljoenen jaren geleden, een dag had waarop Hij tot bestaan kwam, waarop Hij door God verwekt werd. De leer van de Drie-eenheid houdt in dat Jezus altijd uit God is voortgebracht en nooit een begin heeft gehad. Zolang God bestaan heeft, is Jezus uit Hem voortgebracht, net zoals er, zolang de zon aan de hemel staat, lichtstralen van haar zijn uitgegaan. Met andere woorden, de lichtstralen hebben hun oorsprong in de zon, maar ze zijn niet jonger dan de zon. Op het exacte moment dat de zon begon te

schijnen, waren die stralen er al. De stralen zijn even eeuwig als de zon, als de zon eeuwig zou zijn -- ik heb het nu over de zon aan de hemel. Christus is even eeuwig als de Vader. Hij is het Woord.

In het begin was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.

JOHANNES 1:1

Het Woord is vlees geworden op een bepaald moment in de geschiedenis, en werd onder ons bekend als de Zoon van God. En sommige mensen, die proberen te zeggen dat Hij in het eeuwige verleden verwekt is en daarvoor Psalm 2:7 gebruiken, merken niet op dat die tekst niet over het eeuwige verleden gaat, maar over een dag. Dat is een moment in de tijd.

Het is Paaszondag. De eerste Paaszondag is die dag. Op de zondag van de opstanding is Jezus verwekt in de betekenis waar Psalm 2 het over heeft. En Paulus verwijst hier ook naar.

Wat de Geest van heiliging betreft, is met kracht bewezen dat Hij de Zoon van God is, door Zijn opstanding uit de doden, namelijk Jezus Christus, onze Heere.

ROMEINEN 1:4

18

Genade en apostelschap voor de heidenen

Nu, vers 5: door Hem, Christus -- en nee, in plaats daarvan, we zagen dat het onderwerp in de verzen 1, 2 en 3 het evangelie was. Het evangelie werd beloofd in vers 2; het ging, in vers 3, over Jezus. Maar nu we het over Jezus gehad hebben, gaan we het niet zozeer over het evangelie zelf hebben, maar meer over Jezus Zelf.

Door Hem hebben wij genade en het apostelschap ontvangen tot geloofsgehoorzaamheid onder alle heidenen, ter wille van Zijn Naam, waartoe ook u behoort, geroepen van Jezus Christus. Aan allen die in Rome zijn, geliefden van God en geroepen heiligen: genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Heere Jezus Christus.

ROMEINEN 1:5-7

Deze openingsgroet vermeldt dat Paulus een bediening heeft ten behoeve van de heiligen in Rome, of ze zich dat nu eerder gerealiseerd hadden of niet. En dat is omdat hij, zoals in vers 5 staat, een apostelschap heeft -- oftewel, hij is gezonden -- tot gehoorzaamheid van het geloof onder de volken, dat wil zeggen de heidenen, ter wille van Christus' naam. En in vers 6 maakt hij duidelijk: dat geldt ook voor jullie. Jullie zijn heidenen, en jullie horen daarbij. Wat Paulus hier zegt is: ik heb de opdracht gekregen om apostel voor de heidenen te zijn. Dat zou ook voor jullie Romeinen gelden. Jullie zijn merendeels heidenen. Op zijn minst zijn jullie een heidense stad, overwegend heidens. Er waren best veel Joden in de gemeente -- dat blijkt uit dingen die hij zegt in de latere hoofdstukken, met name hoofdstuk 2. Hij maakt heel duidelijk dat hij zich in bepaalde passages specifiek tot de Joden in de gemeente richt. Er waren daar Joden, maar de gemeente bevond zich in een heidense stad en was ongetwijfeld overwegend heidens. Dus, ik ben een apostel voor de heidenen -- ik moet ook met jullie komen spreken, omdat jullie heidenen zijn, dat is wat hij zegt.

Let er nu op dat hij hier opnieuw zegt dat hij een apostel is. Dat had hij ons al eerder verteld, in vers 1. Maar let op dat hij zegt:

wij hebben genade en apostelschap ontvangen

-- eerst de genade. Nogmaals, net zoals hij eerder over zijn dienstknechtschap sprak vóór zijn apostelschap, spreekt hij hier over het ontvangen van genade vóórdat hij over zijn apostelschap spreekt.

Paulus is zich ervan bewust dat hij, telkens wanneer hij zijn apostelschap noemt, een uitspraak doet over zijn gezag. Hij zegt daarmee eigenlijk: mensen zouden echt naar mij moeten luisteren en mij zelfs moeten gehoorzamen. Maar hij beseft ook dat mensen die zulke dingen beweren vaak aan het opscheppen zijn. Ze zijn eigenlijk op een ego-trip. Ze zijn uit op macht. Ze proberen te benadrukken dat ze belangrijke mensen zijn. Dus wanneer Paulus over zijn apostelschap spreekt, wil hij dat altijd vooraf laten gaan door: eigenlijk ben ik een slaaf, en ik ben geroepen om een apostel te zijn. Ik heb eigenlijk genade ontvangen, net als iedereen. Ik ben iemand die genade ontvangen heeft. Ik ben geen groot man. Ik ben een bedelaar die barmhartigheid van God heeft ontvangen, en apostelschap. Zijn nadruk ligt erop dat hij op hetzelfde niveau staat als de rest van ons. Hij had gewoon kunnen zeggen: ik ben een apostel, luister naar mij. Als je dat niet bevalt, ga dan maar zitten en hou je mond. Ik heb hier de leiding. Maar wat hij benadrukt, zelfs wanneer hij verplicht is en het nodig vindt om zijn apostelschap te noemen, is dat hij eerst duidelijk wil maken: ik ben net als jullie. Ik heb genade ontvangen, net als jullie, en misschien wel meer dan sommigen, omdat ik een grotere zondaar was dan jullie. Ik ben een dienstknecht, net als jullie, een slaaf, maar ik heb ook apostelschap ontvangen en ben daartoe geroepen, en mijn apostelschap is specifiek gericht op de heidenvolken.

19

Paulus' roeping voor de heidenen

Je herinnert je misschien dat Paulus ons in Galaten 2 vertelt dat hij vroeg in zijn christelijke bediening een ontmoeting had met Petrus, Jakobus en Johannes in Jeruzalem, en dat ze probeerden te bepalen hoe zijn bediening zich precies verhiel tot de hunne, omdat hij een nieuwkomer was in de apostolische positie, terwijl zij er al vanaf het begin bij waren. En hij zegt in Galaten 2 dat ze een afspraak hadden gemaakt: zoals Petrus en zijn groep apostelen zouden zijn voor de besnijdenis, zo zouden Paulus en zijn groep apostelen zijn voor de onbesnedenen, dat wil zeggen, voor de heidenen. Dit lijkt misschien vreemd wanneer je bedenkt dat Paulus, overal waar hij kwam, altijd eerst in de synagoge preekte, tot de Joden. Je zou kunnen denken: ik

dacht dat hij een apostel voor de heidenen moest zijn. Waarom gaat hij dan steeds eerst naar de Joden, en pas daarna naar de heidenen, nadat de Joden hem eruit hebben gezet? Welnu, wanneer Paulus zegt dat Petrus de apostel was voor de Joden, de besnijdenis, en Paulus de apostel voor de onbesnedenen, de heidenen, dan heeft hij het niet zozeer over etnische gebieden als wel over geografische gebieden. Petrus en de andere apostelen richtten zich op de gemeente in Judea, waar de besnijdenis, de Joden, geconcentreerd waren. Paulus richtte zich op Klein-Azië, Griekenland, Italië en misschien ooit Spanje, waar de heidenen waren. Zijn belangrijkste arbeidsveld lag in de heidenwereld, bij de onbesnedenen, maar dat betekende niet dat hij niet ook aan Joden mocht preken. En in dit boek preekt hij ook echt tot Joden. Hij spreekt de Joden heel rechtstreeks aan. Maar Petrus, die apostel was voor de Joden, was ook de eerste man die een onbesneden heiden in de gemeente bracht, namelijk Cornelius. Niet Paulus ging naar Cornelius, maar Petrus. Deze mannen zaten dus niet in hermetisch afgesloten, raciaal verschillende categorieën, alsof Petrus alleen tot de Joden mocht preken en Paulus alleen tot de heidenen. Maar zijn titel was apostel voor de heidenen. Dat was zijn belangrijkste arbeidsveld. En Rome was zeker een heel belangrijke heidense stad.

Hij zegt dat jullie daar ook bij horen — dat wil zeggen, jullie Romeinen — jullie zijn heidenen, velen van jullie. Het is een overwegend heidense gemeente, met een sterke Joodse vertegenwoordiging erin. Hij zegt dat jullie ook horen bij de geroepenen van Jezus Christus.

20

Iedere christen geroepen als heilige

Nu had hij dit woord 'geroepen', *kleitos*, eerder gebruikt in vers 1; daar zegt hij dat hij geroepen was om apostel te zijn. Nu ben jij ook geroepen — niet per se geroepen om apostel te zijn, maar geroepen zoals ik, door Christus, tot Hemzelf, tot Zijn beweging, tot Zijn Koninkrijk. En hij zegt:

aan allen die in Rome zijn, geliefden van God, geroepenen — hetzelfde woord *kleitos* —

om heiligen te zijn Dus niet iedereen is geroepen om apostel te zijn zoals Paulus, maar iedereen is geroepen om een heilige te zijn.

Het woord heilige betekent een heilige, dat wil zeggen: iemand die heilig is. Het grondwoord voor heilige is heilig, en een heilige is dus iemand die heilig is. Het werkwoord heiligen komt van datzelfde woord en betekent: heilig gemaakt worden. Het woord heilig betekent: apart gezet, afgezonderd. Het is heel belangrijk dat we dit woord niet verkeerd begrijpen, want het heeft bijklanken. Het heeft bijklanken gekregen die eigenlijk niet kloppen. Er bestaan wat wij noemen heiligheidsdenominaties. Er zijn heiligheidskerken, waarvan sommige heiligheid vrijwel helemaal uitleggen in termen van hoe je je kleedt en wat je allemaal niet doet. Je rookt niet, je drinkt niet, je gaat niet naar de bioscoop, je gaat niet dansen, je kauwt geen pruimtabak — kauwgom mag misschien wel, dat weet ik niet zeker. Je draagt geen sieraden, je draagt geen make-up — het is wat je niet doet dat je heilig maakt. En dat is niet wat heilig betekent. Het woord heilig heeft in de eerste plaats niets te maken met hoe je je kleedt of eet of wat dan ook, hoewel het wel gevolgen kan hebben op die gebieden. Het woord heilig spreekt van een status die je hebt als iemand die alleen voor God apart is gezet. Wat je doet, zou daar natuurlijk door bepaald moeten worden. Als je weet dat je bij God hoort en dat je van Hem apart gezet bent, dan zouden de keuzes die je maakt daarmee moeten overeenkomen. En het kan gevolgen hebben voor hoe je je kleedt en voor andere dingen, welke films je wel of niet bekijkt, en natuurlijk hoeveel je drinkt, of dat je juist niet drinkt. Die beslissingen zullen natuurlijk wel naar voren komen, en misschien verschillend voor verschillende mensen, vanuit het besef dat ik apart gezet ben voor God en dat alles wat ik doe, voor Hem is. Het woord heilig verwijst dus niet in de eerste plaats naar daden. Het houdt daar slechts in tweede instantie verband mee. De tempel was heilig. Het meubilair in de tempel was heilig. De bekers, de schalen en de lepels in de tempel waren heilig. Maar ze werden niet gedefinieerd door de vraag of ze make-up droegen of niet. Ze waren heilig omdat ze apart gezet waren voor één ding: voor God. Je kon de tempellepels niet mee naar huis nemen om er thuis je ontbijtgranen mee te eten. Andere lepels konden daarvoor gebruikt worden, maar de tempellepels niet. De tempellepels waren apart gezet. Het woord heilig betekent: apart gezet. En jij bent geroepen om een apart gezette te zijn. Heiligen betekent: zij die apart gezet zijn.

21

Heilig betekent afgezonderd voor God

Het woord heilig wordt in het Oude Testament gebruikt om te verwijzen naar de dieren die geofferd werden. Er staat een zin in Exodus die zegt:

Zeven dagen lang moet u verzoening doen voor het altaar en het heiligen; dan zal dat altaar allerheiligst zijn. Ieder die het altaar aanraakt, zal heilig zijn.

EXODUS 29:37

Elk dier dat op het altaar gelegd wordt, is meteen heilig. Daarvoor was het een gewoon dier, maar op dat moment werd het heilig. Dat betekent: voordat je het dier op het altaar legde, als je ernaar keek en zei: "Wacht, ik had niet door dat dit het lievelingslammetje van mijn kind is. Ik ga dat mee naar huis nemen en een ander meebrengen om te offeren, want mijn kind zou er kapot van zijn als ik hem dat lam zou geven" — dat kon je doen. Zolang het het altaar niet had aangeraakt, was het een gewoon lam. Je kon ermee doen wat je wilde. Zodra je het op het altaar legde, was het geen gewoon lam meer. Het behoorde aan God toe. Het was geheiligd. Je kon er niets meer mee doen behalve het offeren. Het was nu heilig. Heilig betekent dat het aan God toebehoort. Het kan apart gezet worden voor God. Het kan nergens anders voor gebruikt worden dan voor God. En dat ben jij. Daarom zegt Paulus later, in Romeinen twaalf vers een:

Ik roep u er dan toe op, broeders, door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk: dat is uw redelijke godsdienst.

ROMEINEN 12:1

— of sommige vertalers zeggen 'spiritual' —

Jouw geestelijke aanbidding is het jezelf aanbieden als afgezonderd voor God, zoals een levend dierenoffer op het altaar. Je behoort nu aan God toe. Alles wat je hebt, alles wat je bent, alles wat je doet, het is van God. Dat is wat het betekent om geroepen te zijn tot heiligen. Dat is wat Paulus zegt dat de christenen in Rome zijn — zoals anderen, zoals alle christenen.

22

Genade en vrede in Paulus' groet

En dan volgt zijn groet, heel typerend voor zijn groeten elders:

Aan allen die in Rome zijn, geliefden van God en geroepen heiligen: genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Heere Jezus Christus.

ROMEINEN 1:7

Precies deze groet, woord voor woord, komt voor in negen van zijn brieven. In de groeten aan het begin van 1 Korinthe, 2 Korinthe, Galaten, Efeze, Kolossenzen, en 1 en 2 Thessalonicenzen vinden we precies dezelfde groet, woord voor woord. In zijn pastorale brieven — 1 en 2 Timotheüs en Titus, die drie brieven — is het hetzelfde, met de toevoeging van nog een woord: barmhartigheid. Om de een of andere reden zegt hij, wanneer hij aan Titus en Timotheüs schrijft:

aan Timotheüs, mijn oprechte zoon in het geloof: genade, barmhartigheid en vrede zij u van God, onze Vader, en van Christus Jezus, onze Heere.

1 TIMOTHEÛS 1:2

Hij voegt dus het woord barmhartigheid toe in die drie brieven. Ik zal er geen noemenswaardige opmerkingen over maken, want ik weet niet wat daar noemenswaardig aan zou zijn. Het is gewoon een constatering dat negen van Paulus' twaalf brieven beginnen met precies deze groet.

En genade — charis in het Grieks — was natuurlijk een gebruikelijke groet die mensen in de heidense wereld tegen elkaar gebruikten. Het betekent niet 'gegroet', maar het werd min of meer op dezelfde manier gebruikt als het zeggen van gegroet. Genade, genade zij je. Dat zou een heel gebruikelijke, zelfs seculiere groet zijn onder de Grieken. De Joden begroetten elkaar met het woord shalom — vrede. Shalom was meer de beleefde groet onder de Joden. En dus combineert Paulus, door genade en vrede te zeggen, in zekere zin de Griekse en de Joodse groet. Nogmaals, het kan betekenisvol zijn dat hij genade voor vrede plaatst, want er is geen vrede voordat je genade hebt. Tot die tijd ben je in oorlog met God. En later, in Romeinen 5, vers 1, zegt Paulus:

Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus.

ROMEINEN 5:1

Dus hoe hebben we vrede met God? Omdat we gerechtvaardigd zijn door genade, door geloof. Rechtvaardiging door genade stelt ons in staat om vrede met God te hebben. Anders zijn we in onmin met God — zijn we in oorlog met God. Genade staat dus, nogmaals, waarschijnlijk niet toevallig voorop. Het is waarschijnlijk met opzet, om aan te geven dat dat eerst komt: eerst genade, dan vrede, van God en van Jezus.

23

De persoonlijke proloog van Romeinen

Dat is dan het einde van zijn groet. De volgende verzen, tot en met vers 15, zouden normaal gesproken de proloog van het boek genoemd worden — de proloog van Romeinen. In vers 16 begint hij zijn bespreking van de gerechtigheid van God, wat zijn thema is — in elk geval van het grootste deel van het boek — de gerechtigheid van

God, wat het evangelie openbaart: de gerechtigheid van God. Maar voordat hij de gerechtigheid van God behandelt — wat je meteen kunt zien in hoofdstuk 1, vers 16 — noemt hij het alvast:

Want ik schaam mij niet voor het Evangelie van Christus, want het is een kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood, en ook voor de Griek. Want de gerechtigheid van God wordt daarin geopenbaard uit geloof tot geloof, zoals geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.

ROMEINEN 1:16-17

En dat is waar hij mee van start gaat. In de verzen 16 en 17 vertelt hij ons dat het evangelie gaat over de openbaring van de gerechtigheid van God. Hij begint dan met de rest van zijn betoog. Maar hij begint pas dan. Daarvoor, in de verzen 8 tot en met 15,

hebben we gewoon een proloog, waar het meer deel uitmaakt van zijn groet, waar hij als het ware de zaken opent. Hij begint zijn betoog nog niet echt. Hij spreekt meer op persoonlijk niveau. Hij zegt:

Allereerst nu dank ik mijn God door Jezus Christus voor u allen, omdat uw geloof in de hele wereld wordt verkondigd. Want God, Die ik in mijn geest dien in het Evangelie van Zijn Zoon, is mijn Getuige, hoe ik zonder ophouden aan u denk. Steeds weer vraag ik in mijn gebeden of mij, zo mogelijk, door de wil van God eens een goede gelegenheid geboden zal worden om naar u toe te komen. Want ik verlang er vurig naar u te zien, om u in enige geestelijke genadegave te laten delen, waardoor u versterkt zou worden, dat is te zeggen, om in uw midden samen bemoedigd te worden door het onderlinge geloof, zowel dat van u als dat van mij. Maar ik wil niet dat u er geen weet van hebt, broeders, dat ik dikwijls het voornemen had naar u toe te komen om ook onder u enige vrucht te hebben, zoals ook onder de andere heidenen. Tot nu toe was ik echter verhinderd. Ik sta in de schuld bij Grieken en niet-Grieken, bij wijzen en onverstandigen. Zo is wat in mij is, gewillig om ook u die in Rome bent, het Evangelie te verkondigen.

ROMEINEN 1:8-15

24

Dankzegging en lof aan God

En daarmee gaat hij over op zijn betoog. Laat me nu iets zeggen over dit korte gedeelte. Hij zegt:

allereerst dank ik mijn God. Dat is altijd een goede zaak om als eerste te noemen. De Bijbel zegt:

Ga Zijn poorten binnen met dankzegging.

PSALMEN 100:4

Dankzegging is de eerste stap om Gods tegenwoordigheid binnen te gaan, Zijn poorten in te gaan. Je gaat Zijn voorhoven binnen met lof, maar dankzegging is meer een eerste verplichting. Dankzegging betekent dat je God dankt voor wat Hij je gegeven heeft, voor Zijn weldaden. Wat is lof? Dat is niet helemaal hetzelfde. Je looft iemand om zijn eigenschappen. Je looft iemand om wie hij is. Je dankt iemand voor wat hij doet.

Nu, niet iedereen kent God goed genoeg om te weten wie Hij is en om Hem op passende wijze te loven. Christenen zouden zeker mensen moeten zijn die God loven, omdat ze Zijn barmhartigheid hebben leren kennen, Zijn genade hebben leren kennen, Zijn goedheid hebben leren kennen, Zijn voorziening hebben leren kennen. Er zijn zoveel dingen die we over God weten. We hebben gemerkt dat Hij barmhartig is, rechtvaardig, trouw. Wanneer je met God over die dingen spreekt, loof je Hem, want dat zijn eigenschappen van Hem. Iemand die God niet kent, kan Hem niet echt loven, omdat hij Hem niet goed genoeg kent. Maar iedereen zou Hem moeten danken. Iedereen heeft weldaad van God ontvangen. Denk eraan, Jezus zei:

zodat u kinderen zult zijn van uw Vader, Die in de hemelen is, want Hij laat Zijn zon opgaan over slechte en goede mensen, en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

MATTHEÛS 5:45

Iedereen heeft weldaad van God ontvangen. Iedereen zou Hem moeten danken.

25

Dankbaarheid als fundamentele plicht

Dankzegging is de meest fundamentele verplichting — zo erg zelfs dat, denk aan toen Jezus tien melaatsen genas en zei:

En toen Hij hen zag, zei Hij tegen hen: Ga heen en toon uzelf aan de priesters. En het gebeurde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden.

LUKAS 17:14

Ze waren nog steeds melaats toen ze bij Hem vandaan gingen, maar onderweg zagen ze dat ze van hun melaatsheid genezen waren. En negen van hen gingen door naar de priester. Een van hen kwam terug en begon Jezus uitbundig te danken voor zijn genezing. Voor mij was dat, toen ik als kind dat verhaal las, altijd hartverwarmend. Ik dacht: wat mooi, die man kwam terug en bedankte Jezus; hij zou daar een pluim voor moeten krijgen. Jezus prees hem niet. Hij zei:

Toen antwoordde Jezus en zei: Zijn niet de tien gereinigd? Waar zijn dan de negen anderen?

LUKAS 17:17

Het is alsof Hij zegt: iedereen zou Mij moeten danken. Dat jij Mij dankt, mooi, prima, maar daar krijg je geen extra punten voor. Waar zijn de andere negen? Zij zouden dat ook moeten doen.

Dank is verplicht. Als iemand je iets geweldigs geeft en je bedankt hem niet, dan ben je een lompe kerel. En dat is wat de wereld is: mensen die ondankbaar zijn tegenover God. Het zijn lompe mensen. Ze schieten werkelijk tekort in het meest basale fatsoen: dag in dag uit barmhartigheid en goede dingen van God ontvangen, terwijl ze zelfs Zijn vijanden zijn, en Hij hun toch nog steeds goede dingen geeft, en het komt niet eens bij hen op om Hem te danken.

Later in Romeinen 1, wanneer Paulus het erover heeft hoe de samenleving van kwaad tot erger afglijdt, zegt hij vroeg in die neerwaartse spiraal dit over de goddelozen, in vers 21:

Want zij hebben, hoewel zij God kennen, Hem niet als God verheerlijkt of gedankt, maar zij zijn verdwaasd in hun overwegingen en hun onverstandig hart is verduisterd.

ROMEINEN 1:21

Dit is als het begin van hun ondergang. Ze hadden niet eens het fatsoen om God dankbaar te zijn. En er is altijd iets waarvoor je God kunt danken, en het is een misdaad om God niet te danken. Als je niet dankbaar bent, gaat het nog verder bergafwaarts, zoals je zult zien wanneer we door het laatste deel van hoofdstuk 1 gaan.

Paulus zegt:

Allereerst nu dank ik mijn God door Jezus Christus voor u allen, omdat uw geloof in de hele wereld wordt verkondigd.

ROMEINEN 1:8

26

Dankbaar voor mensen en voor God

Het is alleen maar passend dat dat op de eerste plaats komt. Dat is altijd passend. Ik kan niet altijd op elk moment iets bedenken om voor te bidden. Misschien ben ik soms niet eens echt gretig of alert om iets te bedenken waarvoor ik God kan prijzen. Maar ik kan altijd om me heen kijken en iets zien waarvoor ik Hem kan danken. Om te beginnen kan ik om me heen kijken en zien. Sommige mensen kunnen dat niet. Ik kan zien. Stel dat ik geen andere zegening had dan dit alleen: vanaf mijn nek verlamd, maar met ogen die kleur en schoonheid konden zien, die konden lezen, die het gezicht van mijn vrouw en kinderen konden zien. Er zijn mensen die hun ogen nooit openen en helemaal niets zien. Ze zijn blind. En dat is meteen al iets waarvoor je God kunt danken. Iedereen kent het gezegde: je klaagt dat je geen schoenen hebt, totdat je een

man tegenkomt die geen voeten heeft. We nemen zoveel dingen voor vanzelfsprekend aan. We richten ons op wat we niet hebben, en vergeten wat we wel hebben, terwijl sommige mensen dat niet hebben.

Dankbaarheid is zo'n grote verplichting, niet omdat je er extra pluspunten mee verdient, maar omdat het zo'n plichtsverzuim is om niet dankbaar te zijn voor dingen die je ontvangt terwijl je ze niet verdient. Goede dingen die gewoon over je uitgestort worden door je ouders. Iedereen zou dankbaar moeten zijn voor zijn ouders. Want je ouders hebben je op hun eigen kosten in de wereld gezet. Ze hebben je grootgebracht op hun eigen kosten. Zelfs als ze niet de beste ouders waren die je je had kunnen voorstellen, hadden ze het erger kunnen doen. Ze hadden je kunnen laten aborteren. Ze hoefden je niet in leven te houden toen je hulpeloos en jong was. Maar dat deden ze wel. Ze hadden het erger kunnen doen. En in veel gevallen hebben ze het juist veel beter gedaan. En ouders zouden altijd overvloedige dank moeten ontvangen van hun kinderen, ook ouders die niet de besten waren.

Echtgenoten geven veel voor elkaar op, zelfs echtgenoten die niet zo goed zijn, zelfs behoorlijk egoïstische echtgenoten, tenzij ze werkelijk de allerslechtste zijn. De meeste echtgenoten hebben bepaalde offers gebracht om samen te kunnen wonen met hun partner. En dat betekent altijd dat ze bepaalde vrijheden opgeven, bepaalde privacy, bepaalde dingen die ze als vrijgezel zouden hebben gehad en die ze nu opgeven. En zelfs als ze in veel opzichten niet alle plichten vervullen die ze als echtgenoot zouden moeten vervullen, doen ze meer voor hun partner dan voor wie dan ook. Ik zeg dat wetend dat daar uitzonderingen op zijn. Er zijn mensen die meer doen voor anderen dan voor hun eigen partner, maar dat komt niet vaak voor. Zelfs heel onideale huwelijken brengen meestal een grote mate van schuld aan elkaar met zich mee, gewoon door samen te leven. Bijna elke dag heeft elke echtgenoot iets voor zijn partner gedaan wat hij voor andere mensen niet zou doen, of niet zou doen als hij niet getrouwd was. En na jaren daarvan is het verbazingwekkend dat mensen, wanneer ze scheiden, zo'n ondankbaarheid tonen tegenover de persoon bij wie ze eigenlijk het diepst in het krijt staan, behalve misschien hun ouders.

En God is Degene bij wie we allemaal het diepst in het krijt staan, meer dan bij onze ouders, meer dan bij onze partner. God is Degene. Dus we hebben nooit het recht om ondankbaar te zijn. Paulus zegt:

ik zorg er eerst voor dat ik jullie dank. We zullen dit gedeelte en de rest van hoofdstuk 1 uitgebreider bespreken wanneer we erop terugkomen. Er zijn heel belangrijke dingen op te merken in hoofdstuk 1, waar ik naar uitkijk.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 2 Korinthe 1:24
- 1 Thessalonicenzen 2:6-7
- Johannes 15:15
- Johannes 15:14
- Romeinen 1:1
- Johannes 13:20
- Handelingen 20:24
- Handelingen 20:25
- Romeinen 1:2
- Johannes 8:5
- Johannes 8:7
- Mattheüs 5:17
- Romeinen 1:17
- Romeinen 3:31
- Romeinen 4:1
- Romeinen 4:3
- Genesis 15:6
- Romeinen 3:21
- Romeinen 1:3
- Psalmen 110:4
- 1 Korinthe 6:19-20
- Lukas 6:46
- Romeinen 10:9
- Romeinen 1:3-4
- Mattheüs 22:42
- Mattheüs 22:43-44
- Psalmen 110:1

- Johannes 1:12
- Johannes 2:19
- Handelingen 13:32
- Handelingen 13:32-33
- Psalmen 2:7
- Johannes 1:1
- Romeinen 1:4
- Romeinen 1:5-7
- Exodus 29:37
- Romeinen 12:1
- Romeinen 1:7
- 1 Timotheüs 1:2
- Romeinen 5:1
- Romeinen 1:16-17
- Romeinen 1:8-15
- Psalmen 100:4
- Mattheüs 5:45
- Lukas 17:14
- Lukas 17:17
- Romeinen 1:21
- Romeinen 1:8

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.